

[Haustrup Clemmensen.]

hr. Axel Kristensens arbejde, været rede til at fremsætte alternative forslag. Det skete i november 1964 — det kan snart være nødvendigt at føje årstal til også for at undgå misforståelser. Vi havde bistand af embedsmænd, som den højtærede minister havde været elskværdig at stille til rådighed. Det siger lidt om arbejdsformen, at det derefter er de samme embedsmænd, der, lige så loyale over for ministeren som loyale over for oppositionen, skal komme med modbemærkninger til det forslag; de selv rent teknisk har været med til at udforme. Det er altså vilkårene, der gives os.

Herefter lover den høje regering ved den højtærede finansminister at komme med bemærkninger til dette forslag og komme med en række kritiske bemærkninger vedrørende vurderingsprincipperne i løbet af februar måned, hvorefter oppositionen tilbyder på basis af disse kritiske bemærkninger at gøre sine modbemærkninger, men får at vide, at det er overflødigt, fordi ministeriets embedsmænd nu, når vi i udvalget et langt stykke er enige om principperne i lovforslaget, vil komme med de formuleringer, der kan løse den principielle enighed og omsætte den i lovsform.

Det var i februar — denne gang dog 1965. Når så den højtærede finansminister derefter måned efter måned intet foretager sig, på dette område i hvert fald, når man trods henvendelser — vi synes høflige i formen — der skulle sikre, at lovforslaget kom videre, at udvalget igen kom til at arbejde, og at ministeriets bemærkninger fremkom, i 3 måneder, fra februar til slutningen af maj, intet præsterer over for udvalget og derefter den 21. maj, få dage før folketinget skal have sommerferie, fremlægger nogle bemærkninger fra finansministeriets side, så vil jeg være overordentlig taknemlig for at høre, om det er evnen eller viljen til samarbejde med oppositionen, regeringen savner. Det er vel mest skånsomt at sige, at det er evnen, det skorter på — oprigtigt talt. Jeg beder derfor om, at folketinget er helt klar over, at der er vist samarbejdsvilje, at der er stillet alternative forslag, men at regeringen har forsømt at leve op til den samarbejds mulighed, der her var på tale.

Jeg vil gerne yderligere understrege, netop fordi der i denne sag har været stærke

følelser med — det kan man vel roligt sige — at der ikke er uenighed om de grundlæggende principper. Det er, som allerede fremhævet at tidligere ærede ordførere, ikke spekulationsgevinster, der her skal beskattes, det er ikke en lovgivning, der vil medvirke til at give lavere grundpriser. Der er her tale om inflationsstigninger på en række områder, og når vi netop derfor har erklæret os rede til at medvirke til en beskatning i tilfælde, hvor jord overgår fra én anvendelse til en anden, er det ejendommeligt, at den høje regering, få dage før arbejdet skal slutte, meddeler, at nu vil man gerne som hovedregel undtage en- og tofamiliehuse. Jeg synes, det er et fremskridt, et ubestrideligt fremskridt, og det er da godt; at oppositionen på dette område har kunnet drive regeringen til arbejdet, selv om det altså har taget sin tid. Men jeg må have lov til at sige, at spørgsmålet om retfærdighed, spørgsmålet om at undgå urimeligheder, er ikke kun et spørgsmål om få eller mange, end ikke et spørgsmål om få eller mange vælgere — det ville måske være nyttigt for retfærdighedsbegreberne, hvis den høje regering lagde sig dette på sindet. Der er, også efter at regeringen har stillet sine ændringsforslag, utvivlsomt grupper, der bliver ramt ganske urimeligt; der vil både i landbrugserhverv, gartnerierhverv og byerhverv være virksomheder, der falder ind under dette lovforslag, skønt de ikke med nogen som helst ret kan beskyldes for spekulationshensigter, og ikke, når man tager i betragtning, hvilke genanskaffelsesudgifter der skal udredes, opnår urimelige vindinger af den ene eller den anden art. Der vil yderligere ved de kvadratmetergrænser og de bestemmelser, der nu indføres, utvivlsomt komme en lang række grænsetilfælde, således at temmelig ensartede tilfælde beskattes højst uensartet.

Vi synes derfor nok, der er tale om forbedringer, men vi synes ikke, at disse forbedringer er tilstrækkeligt store, og vi synes navnlig ikke, at man har levet op til den principielle enighed, som var foregøglet os fra regeringspartiets side, om frigørelsesaftens principper. Jeg vil derfor gerne, så stærkt som det er mig muligt — omend i urbane former — beklage den behandling, den høje regering her har budt oppositionen, og jeg vil meget indtrængende på ny an-